

overfor Folk med 15,000 Kr. og derover, som han modsætter sig. Det gør han under det Ændringsforslag, som han har stillet under Nr. 5, hvor han stiller Forslag om, at den forøgede Tillægsprocent i Lovforslaget, ikke blot som det vil komme til at foreligge nu, men ogsaa som det forelaa fra Ministeriets Haand, i Virkeligheden bliver illusorisk overfor alle de Personer, hvis Indtægt flyder af Kapital, saaledes at deres Skat overhovedet ikke kan drives højere i Vejret end til den Maksimalgrænse, som allerede var fastsat i Loven af 1903. Hidtil har det været saaledes, at ved den yderste Anvendelse dels af Kildeartstillæget for Kapitalindtægt og dels af Tillægsprocenten har man kunnet naa op til en Forøgelse af 87½ pCt. Som det oprindelige Forslag lød, kunde det stige til 102½ pCt., og ved det Ændringsforslag, som Flertallet nu har tiltraadt, vil det kunne stige til 125 pCt., men selvfølgelig kun i de rene Undtagelsestilfælde, selvfølgelig kun overfor de allerrigeste og kun overfor de rene Kapitalindtægter. Det er et fuldt ud retfærdigt, et fuldt ud demokratisk Princip, som Udvalgets Flertal her er gaaet med til, men som altsaa det ærede Medlem modsætter sig. Og det samme Standpunkt, det samme kapitalistiske Standpunkt i Renkultur, kan man sige, indtager han, hvor det gælder Ændringsforslag Nr. 4, hvor han vil have Indtægten af Aktier unddraget fra Kildeartstillæget som Kapitalindtægt og befriet fra den deraf flydende højere Skat. Den Indtægt, Aktionærer nyde af deres Aktiebesiddelse, skal altsaa efter hans Ønske i Fremtiden stilles gunstigere end f. Eks. den Indtægt, et Postbud eller en Jernbanefunktionær eller en Skolelærer faar for sit Arbejde, fordi den sidste Indtægt kan faa et Tillæg som pensionsgivende Indtægt, medens derimod Aktionærernes Indtægter overhovedet skulle undrages fra alle Kildeartstillæg. Jeg vil tilstaa det ærede Medlem, jeg respekterer virkelig den konsekvente Stilling, han her indtager; det er en Klassepolitik af den mest usminkede Karakter til Gavn og Glæde for de faa meget store Skatteydere, men tillige til Skade baade for de Kommuner, hvis Hænder han ønsker at binde, og for den store Masse af Middelstandsmænd, af Gaardmænd, Husmænd, Haandværkere o. s. v., der skulle bære de Byrder, som de meget rige ellers kunde have faaet deres passende Andel i.

Jeg skal saa flygtigt nævne et Par andre Punkter, hvor Ændringsforslagene bringe Fremskridt, og hvor end ikke det

ærede Medlem fra Nyborg-Kredsen (Birch) har ment at kunne skille sig ud fra sit Parti. Der er først Nr. 1, som gaar ud paa, at Indtægten af fast Ejendom i intet Tilfælde kan sættes til mindre end 4 pCt. af den i Ejendommen indestaaende Kapital. Dette Forslag vil vel især faa nogen og gavnlig Betydning, dels hvor det gælder Spekulationsgrunde i Nærheden af Købstæder eller lignende Bebyggelser, dels hvor det gælder Jorder, som holdes i en samfundsmæssigt set uforvarselig Drift eller maaske endog helt sættes ud af Kultur for at tjene til Luksusformaal. I intet af disse Tilfælde vil Ejeren fremtidig kunne undrage sig at skatte til Kommunen af den paagældende Ejendom. Hvor meget en saadan ny Bestemmelse i Praksis vil komme til at betyde, kan selvfølgelig være omdisputabelt. Det er kun overfor Undtagelsestilfældene og ikke overfor de normale Forhold, den vil gøre sig gældende. Jeg for mit Vedkommende nærer ingen overspændte Illusioner om, hvad den vil betyde for Kommunernes Finanser, og endmindre om de mulige sociale Fremskridt, den maaske pletvis kan drage efter sig. Men jeg betragter denne Ændring som en god og fornuftig Reform, som jeg hilser med Glæde. Jeg opfatter den tillige som et første Skridt i Retning af at gennemføre en kommunal Formuebeskatning, som sikkert i det lange Løb vil blive en uundgaaelig Nødvendighed.

Saa er der fremdeles Ændringsforslaget Nr. 13, som ligeledes er hele Udvalgets. Det gaar ud paa, at Bestyrelsesmedlemmer og deslige i Aktieselskaber fremtidig skulle være Genstand for mellemkommunal Beskatning uden Hensyn til, om den Indtægt, de derved erhverve sig, er over eller under 2,500 Kr. Reelt set betyder det selvfølgelig ikke meget, men det rummer et tiltalende Princip. Det gælder jo særlig de Kapitalister, der, som oftest ved Siden af deres Hovederhverv, have en hel Mængde smaa og større „Ben“ som Bestyrelsesmedlemmer i en Række ud over Landet spredte Aktieselskaber og et Sted tjene 1,000 Kr., et andet 1,500 Kr., et tredje 2,000 Kr. o. s. v. Disse Indtægter ville altsaa fremtidig, uafhængigt af deres Størrelse i hver enkelt Kommune, kunne rammes af Erhvervsbeskatningen, hvad jeg anser for fuldt ud forsvarligt, og hvad jeg ogsaa udtalte Ønsket om ved første Behandling.

Den Udvidelse af den mellemkommunale Beskatning, som Lovforslaget indeholder, har jo i øvrigt, som ærede Medlemmer ville vide, og som det ogsaa frem-